

Hana Hudečková: Romány Zdeňka Lahody v kontextu české detektivky 60. až
90. let 20. století
posudek vedoucího bakalářské práce

Kolegyni Hudečkovou zaujalo téma detektivní prózy při bakalářském semináři, který proměny české kultury a literatury druhé poloviny 20. století naznačoval právě na jejím příkladu. Při hledání tématu bakalářské práce jsme sledovali jednak tento zájem, jednak hledisko užitečnosti, to jest, aby práce vykročila z teritoria obvykle zmiňovaných jmen či děl a soustředila informace k jevu dosud v kontextu literárněvědné bohemistiky elementárně nezpracovanému. Volba mezi menšími autory kriminální beletrie 60. až 80. let padla na Zdeňka Lahodu, autora jediné detektivní trilogie publikované v normalizačním období, který se s výjimkou malého tzv. zeleného nekvalifikoval do žádného dosavadního slovníku autorů a jehož tituly se nemihnou ani v dosud nejextenzivnějším náčrtu dějin české poválečné detektivky, tj. v mých kapitolách v Dějinách české literatury 1945–1989. Cíl práce byl trojí: 1) soustředit dostupné biografické informace o autorovi a zmapovat pramennou základnu k této věci (, 2) charakterizovat poetiku Lahodovy trilogie s inspektorem Láskou ve vztahu k tendencím české detektivky 60. až 80. či 90. let tak, jak jsou naznačeny především v citovaných kapitolách v Dějinách, 3) charakterizovat mnohem rozsáhlejší autorovu překladatelskou práci a vyhodnotit vztah mezi tím, co Lahoda překládal, a jeho původní beletrií.

Ke všem těmto okruhům se výsledná práce skutečně vyjadřuje. Jediný nový dostupný biografický pramen představuje zřejmě záznam v databázi Obce překladatelů, zahrnující i seriózní bibliografii autorovy knižně publikované práce překladatelské; archivní pátrání v tomto směru nové výsledky nepřineslo, základní biografická data jsou nicméně shromážděna i doložena s uspokojivou podrobností i přesností (srov. např. autoritní databázi NK Praha, kde je autor dosud veden jako žijící). Pokud jde o místo trojice Lahodových příběhů v kontextu dobové žánrové produkce, zdá se Lahodovo psaní, mj. v důsledku ideologicky neutrální tematizace první republiky, náležet k té části produkce, která v tiché kontinuitě (a v kontrastu k neostaliniistické linii reprezentované např. zemanovským seriálem) navazovala na vývoj žánru v předchozí dekádě. BP kolegyně Hudečkové zároveň naznačuje celkovou nevýraznost Lahodových prací i v tomto kontextu. Pokud jde o třetí okruh problémů, vyhledává autorka tematické nebo syžetové období mezi (vesměs konzumní či tendenční) románovou literaturou, již Lahoda překládal, a jeho vlastními detektivními prózami (kriminální motivy, motivy pátrání, zápletky s tajemstvím).

Práci doporučuji k obhajobě s tím, že ke škodě výsledného dojmu je jazyková a grafická úroveň práce nižší než její úroveň odborná.

Praha 7. 9. 2011

Ing. Pavel Janáček, Ph.D.,
ÚČL AV ČR, v. v. i.